

Integrale aanpak

Uit: *Vakvereisten voor Politiek en Beleid, KPPC 2003*

Beleid maken via een integrale aanpak is de afgelopen tien jaren de wens van vele politici en bestuurders geweest. Vaak is dat op een teleurstelling uitgelopen. Door verschillende oorzaken. De belangrijkste zijn:

- Politici en bestuurders weten doorgaans niet hoe zij een integrale aanpak moeten opzetten, en wat dat dan in wezen inhoudt.
- En als ze zoiets als een integrale aanpak voor elkaar hebben gebracht, zeggen ze meestal: 'Dat is toch wel erg veel, we moeten *prioriteiten stellen*.'

De *architectuur van interactief beleid maken* is een prima instrument voor het maken van integraal beleid. Tijdens de *analysefase* komen, op basis van een goede *omgevingsanalyse*, alle nuances van een probleem, via de wijsheid en waarheid van *sleutelfiguren*, op tafel, vast te leggen in een *bloemlezing*. Als die omgevingsanalyse echt goed is, en als die sleutelfiguren tijdens de interviews niet liegen of anderszins de onwaarheid spreken, blijft geen enkel accent van de problematiek onbelicht. Vervolgens laat in de *synthesefase* een *visie(nota)*, met *oplossingen en oplossingsrichtingen* zien op hoeveel fronten, en met hoeveel diversiteit van inzet, gewerkt moet gaan worden om dat probleem uit de wereld te helpen via een *implementatieplan* met misschien wel honderden *acties*. De integraliteit is op die manier voor honderd procent gegarandeerd.

Integraal beleid maken is: alle aspecten van een probleem onder ogen zien, en ze dus ook allemaal aanpakken. Zijn dat er veel? Het zij zo. Prioriteren hoort in die context niet thuis. Kies voor integraal beleid maken met alle consequenties van dien, of kies op voorhand voor een prioriteitsstelling. Dat bespaart veel ambtenaren die voorwaarts wensen te gaan op basis van hun *ambtelijke professionaliteit* een hoop verdriet, en het voorkomt dat verwachtingen die bij *sleutelfiguren, deskundigen* en *burgers* zijn gewekt niet worden gehonoreerd.